

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kartą išgelbėtas? 1 dalis

John Fenn, 2011 m. gegužės mėn. 21 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki visi,

Kartą išgelbėtas visiems laikams?

Dabar šis klausimas apima kur kas daugiau nei tada, kai aš pirmą kartą sutikau Jėzų 1970 metais. Tada šis klausimas reiškė: „Ar galima prarasti išgelbėjimą?“

Tačiau šiandien, išpopuliarėjus universalizmui (teologijai, kad pragaras yra laikinas ir visi žmonės galiausiai pakliūs į dangų), teigiant, jog „nėra jokio pasmerkimo“, malonė privesta iki kraštutinumo, ir todėl nieko tokio, kad darai įvairiausias nuodėmes, nes galų gale tu vis tiek pakliūsi į dangų, šis klausimas apima daug daugiau dalykų, todėl tai bus kelių dalių serija.

Universalizmo esmę dažnai išreiškia toks klausimas: kaip gali mylintis Dievas visą amžinybę laikyti žmones **pragare** už mažiau kaip 20, 50, 100 gyvenimo žemėje metų.

Logiška būtų paklausti: kaip gali mylintis Dievas visą amžinybę laikyti žmones **danguje** už mažiau kaip 20, 50, 100 gyvenimo metų žemėje?

Jeigu pirmas teiginys yra teisingas, tai teisingas yra ir antrasis, kitaip būtų nelogiška...

Pradėkite nuo pat pradžių, pačios geriausios vietos pradėti iš naujo...

Pasakysiu tokį teiginį ir duosiu jums laiko apie tai pamąstyti: Jeigu Jėzaus pasiaukojimas ant kryžiaus buvo tik tam, kad jūsų nuodėmės būtų atleistos, jūs vis tiek eitumėte į pragarą.

Ir pasakysiu tą patį kitaip: Nuodėmių atleidimas dėl tikėjimo, kad Jėzus yra Viešpats, nėra tai, kas padėtų jums patekti į dangų.

Be abejo, mano tikslas yra priversti jus susimąstyti, ką tikite ir kodėl. Beje, abu teiginiai yra teisingi.

Taigi, dėl ko jūs GALITE patekti į dangų?

Kad patektumėte į dangų, jūs turite būti gimę iš Dvasios. Jėzus Nikodemui pasakė: „Turi gimti iš Dvasios, kad įeitum į Dangaus karalystę“ (žr. Jn 3:5-8).

Jėzaus auka ant kryžiaus sumokėjo už pasaulio nuodėmę, ir tai įgalino Šventąją Dvasią atnaujinti žmogaus dvasią – patirti gimimą iš naujo.

Danguje nerasi nei vieno žmogaus, kurio dvasia nebūtų atnaujinta Šventosios Dvasios. Jei būtų įmanoma vien tik turint nuodėmių atleidimą patekti dangun, tai danguje atsidurtų ir tie žmonės, kurių dvasios yra „iš jų tėvo velnio“... (net jeigu jie ir nenorėtų būti tenai).

Tavo bilietas į dangų yra tavo atgimusi dvasia, ne tik tai, kad tavo nuodėmės atleistos.

Viskas yra apie žmogaus dvasią

Privalau dabar sugriauti viduramžiais išplitusią Romos katalikų doktriną Dievo Žodžiu: žmonės negimsta dvasiškai „mirę“. Mes užmezgami ir gimstame gyvomis dvasiomis.

Kitaip sakant, kūdikiai gimsta neturėdami šėtono prigimties arba „mirusios dvasios“ kūdikiai numirę eina į dangų ne todėl, kad jie negali būti atsakingi... ne, jie eina dangun, nes jų dvasios yra teisios prieš Dievą.

„**Dievas yra šviesa, ir Jame nėra jokios tamsybės**“ (1 Jn 1:5).

„Tad argi nebūsime dar klusnesni dvasių Tėvui, kad gyventume?“ (Hbr 12:9).

„Taip sako Viešpats, kuris sukūrė dangų, žemę ir sutvėrė žmoguje jo dvasią“ (Zach 12:1).

„Dievo Dvasia mane sukūrė, Visagalis įkvėpė man gyvybę“ (Job 33:4).

„Atsiunti Tu Savo Dvasią, sukuri juos...“ (Ps 104:30).

„Uolą, kuri tave pagimdė, tu paniekini ir užmiršai Dievą, savo Kūrėją“ (Įst 32:18).

„**Neapsigaukite, mano mylimi broliai! Kiekvienas geras davinytis ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra permaitinimo ir nė šešėlio keitimosi (Jo prigimties ir charakterio)**“ (Jok 1:16-17).

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Mūsų dangiškas Tėvas yra šviesa, meilė ir **gyvenimas**. Iš Jo negali kilti nieko kito, tik gyvenimas ir, kaip matome iš aukščiau pacituotų eilučių, Jis sukūrė žmogaus sielą gyvą, galinčią veikti dvasiniame pasaulyje ir kartu su Juo. Štai kodėl Adomas ir Ieva galėjo vaikščioti su Viešpačiu sode dar iki pasirenkant, nuo kurio medžio valgys.

Jie buvo sukurti gyvais Dievui, gyvais dvasine prasme, bet nebuvo užantspauduoti Šventąja Dvasia. Kiekvienas kūdikis užmezgamas lygiai taip pat, kaip mūsų tėvas Adomas, gyvas Dievui, dar nepasirinkęs medžio, nuo kurio valgys.

Kas atrišama žemėje, yra atrišama danguje. Taigi nesvarbu kaip įvyko užmezgimas – mylintys tėvai, išprievartavimas, atsitiktinumai, „siurprizas“ sulaukus 42 – užmezgimo aktas žemėje paskatina Dievą danguje sukurti žmogaus dvasią, kuri pradeda savo gyvenimą tuo užmezgimo momentu. Ir Jis turi meilę bei aprūpinimą tam kūdikiui, suplanuotam prieš pasaulio sukūrimą...

Pagalvokime apie tai...

Adomas ir Ieva pastebėjo, kad jie yra nuogi TIK tada, kai nusidėjo. Aš klausiu, kokia žmonių grupė yra tokia nekaltai, kad nepastebi, jog jie yra nuogi? Atsakymas – kūdikiai, maži vaikai ir visiškai nesąmoningi. Kodėl? Todėl, kad jų dvasios yra gyvos Dievui ir nekaltos, kaip Adomo ir Ievos, kai jie buvo suaugę ir gyveno rojaus sode, bet dar nebuvo pasiekę amžiaus, kada galės pasirinkti nuo kurio medžio valgyti.

Skirtumas toks, kad Adomas ir Ieva buvo protingesni už Einšteiną, nors nekalti kaip pradantis vaikščioti kūdikis. Ar galite tai įsivaizduoti! Štai kodėl maži vaikai dažnai mato angelus ir net Viešpatį, o vėliau dažnai praranda jautrumą ir pasirenka neteisingą „medį“.

Paulius panašiai pasakė apie žmones, kurie atsisako tikėti Dievą stebėdami kūriniją. „Pažinę Dievą, jie negarbino Jo kaip Dievo ir Jam nedėkojo, bet tuščiai mąstydami paklydo, **ir neišmani jų širdis aptemo**“ (Rom 1:20).

Šiam procesui pailustruoti Paulius Rom 7:7-12 pateikia savo gyvenimo pavyzdį, kuriame jis kalba, jog kai buvo jaunesnis ir mokėsi Mozės įstatymo, Įstatymas mokė jį gėrio ir blogio pažinimo. „Kadaise be įstatymo **aš buvau gyvas (dvasiškai)**. Bet, atėjus įsakymui, **atgijo nuodėmė, ir aš numiriau (dvasiškai)**“ (9 eilutė).

Tai štai kas su mumis atsitinka

Kaip mūsų tėvas Adomas, mes gimstame gyvi Dievui, galintys dalyvauti Dievo dalykuose, tačiau dar nepasirinkę gyvenimo ar mirties. Kartą pasirinkus gėrio ir blogio pažinimą, mūsų širdys aptemsta, ir turime gimti iš naujo, kad galėtume pakliūti į dangų – mūsų dvasios turi būti atnaujintos Šventosios Dvasios, kad patektume į dangų.

Aš suprantu, kad šis trumpas straipsnis, skirtas vienai savaitei, yra tarsi vienas teptuko brūkštelėjimas, todėl pasilikite su manimi leisdami man nutapyti visą paveikslą pagal tai, ką šia tema sako Žodis.

Šią savaitę išsiaiškinome, jog yra klaidinga galvoti, kad jeigu Jėzus panaikino pasaulio nuodėmę, visi žmonės pakliūs į dangų. Jėzus aiškiai pasakė, kad žmogus pateks į dangų tik tada, kai jo dvasia bus atgimdyta Dievo Dvasios.

Niekur Rašte nerasime, kad vieną dieną Dievas nueis į pragarą pas tuos, kurių dvasios buvo aptemdytos (jų pačių pasirinkimu), ir privers juos atgimti iš naujo Šventąja Dvasia, kad galėtų juos perkelti į dangų.

Todėl verčiau pažiūrėkime, ką Raštas sako apie pragarą ir dangų... kitą savaitę!

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kartą išgelbėtas? 2 dalis (Kodėl pragaras?)

John Fenn, 2011 m. gegužės mėn. 28 d., www.supernaturalhousechurch.org

Praėjusią savaitę

Praėjusią savaitę išsiaiškinome, kas leidžia žmogui patekti į dangų. Išsiaiškinome, jog nepakanka vien to, kad Jėzus atleido mūsų nuodėmes, mūsų dvasia turi būti atnaujinta Šventąja Dvasia. Dievui yra svarbi žmogaus dvasios prigimtis.

Vieni krūpčioja vien pagalvoję, kad geri žmonės leis amžinybę pragare, o kiti sako, jog galima gyventi taip, kaip nori, vis tiek eisi dangun. Norėdami tai suprasti, visų pirma turėtume išsiaiškinti, kodėl egzistuoja pragaras, ir kodėl mylintis Dievas siunčia žmones į pragarą?

Kodėl egzistuoja pragaras?

Laiške Romiečiams skaitome, jog neregimosios Dievo savybės yra suvokiamos iš fizinės kūrinijos, tačiau mes nesuvokiame visos tiesos gelmės. Fizinė kūrinija atspindi dvasinę realybę, nes nematoma dvasinė sritis sukūrė matomą visatą (žr. Rom 1:20). „<...> pasauliai buvo sukurti Dievo Žodžiu, būtent iš neregimybės atsirado regima“ (Hbr 11:3).

Turėtume sugrįžti į tą laiką, kai egzistavo tik Dievas ir angelai. Visa užpildė Dievo egzistencija – nebuvo žvaigždžių, planetų – jokios fizinės realybės – tik Dievas.

Tuomet buvo cherubimas vardu Liuciferis. Cherubimai yra aprašyti Apreiškimo knygoje 4:6-8, Ezekielio 1:5-13) ir Izaijo 6:2-3 kaip daugiasparniai angelai, sklandantys aplink Tėvo sostą ir Jį garbinantys, sakydami: **„Šventas, šventas, šventas kareivijų Viešpats; visa žemė yra pilna Jo šlovės!“** ir **„Šventas, šventas, šventas, Viešpats, Visagalis Dievas, kuris buvo, kuris yra ir kuris ateina!“** Izaijas vadina juos serafimais, kas hebrajų kalba reiškia „liepsnojančios“ - tai jų išvaizdos apibūdinimas jiems judant ir skrendant, tačiau pagal klasifikaciją jie yra cherubimai, o ne atskiros būtybės (žr. Ez 28:14-18; Iz 14:12-15).

Liuciferis turėjo tam tikrą valdžią, tačiau jis norėjo būti Dievu. Galima numanyti, kad jis vadovavo sukilimui, į kurį įtraukė 1/3 angelų. Apie šiuos įvykius mes randame tik užuominas. Apreiškime Jonui skaitome: **„Ir kilo danguje kova. Mykolas ir jo angelai kovojo su slibinu. Ir kovėsi slibinas ir jo angelai, bet jie nugalėjo, ir nebeliko daugiau jiems vietos danguje“ (Apr 12:7-8).**

ATSAKINGUMAS

Liuciferio išmetimas iš dangaus yra pirmasis užrašas apie veiksmus bei jų pasekmes, pirmas užrašas, kad kiekvienas atsakingas už savo veiksmus. Pirmas užrašas apie veiksmų pasekmes, gal būt, Liuciferiui netikėtas pasekmes, tačiau tokios jos buvo. Visa tai atsirado dvasinėje sferoje.

Mes suvokiame, jog dvasinė sfera sukūrė fizinę visatą, todėl egzistuoja fiziniai priežasties ir pasekmės dėsniai, nes visų pirma jie egzistavo dvasinėje srityje.

Pradėjus veikti fiziniams dėsniams, tokiems kaip vienam asteroidui atsitrenkus į kitą pasikeičia jo judėjimo kryptis erdvėje arba paspyrus kamuolį jis nuskrieja ore, šie judėjimo dėsniai veikia todėl, kad Liuciferiui sukilus prieš Dievą viena kryptimi, jis buvo nusviestas į priešingą pusę.

Ar tai būtų klaidžiojantis nuo kaimenės atsiskyres zebros, kuris patiria atsiskyrimo pasekmes užpuolus liūtams, ar vaikas, palietęs karštą viryklę, ar vyras, kuris užmezga romaną nepagalvodamas, kokį skausmą ir praradimą patirs jis bei jo artimieji, ar žmogus, iššvaistęs dešimtis tūkstančių kreditine kortele ir po to metų metus mokėdamas skolas. Visata sukurta taip, kad visi veiksmai turi pasekmes. Ir tai prasidėjo tada, kai Dievas nusprendė, jog Liuciferis yra atsakingas už savo veiksmus.

Visatoje veikia toks dėsnis, kad kiekvienam veiksmui yra lygus atoveiksmis, t.y. priešinga reakcija. Tai visatoje veikianti teismo forma. Yra pasekmės, kurias patiriame nedelsiant. Jeigu suduotum vaikinui vidurinėje mokykloje, jis suduotų jums atgal – tai neatidėliotino teismo arba pasekmės pavyzdys. Kai per daug valgydami nuvarginame širdį, mūsų kūnas nuteisia mūsų persivalgymą ir mes patiriame to pasekmes.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Nors kai kurios fizinės pasekmės neišryškėja metų metus, pavyzdžiui, dešimtmečius rūkęs tik vėlyvame amžiuje patiria sveikatos problemų, teismas vis tiek ateina – mes visi esame atsakingi už savo veiksmus, už tai, ką sėjome vienu ar kitu būdu, ir taip visoje visatoje.

Žmonės yra sumišę

Pavyzdžiui, prisikaupę didelių skolų ar susirgę dėl to, kad dešimtmečius skriaudė savo kūną, žmonės mano, jog tereikia paprašyti Dievo, kad Jis duotų jiems pinigų arba išgydytų. Tačiau jie nesupranta, jog Biblijoje nurodytos dvi kryptys: vertikali - tai mūsų bendravimas su Dievu, ir horizontali, kuri yra mūsų gyvenimas šiame fiziniame pasaulyje.

Galima atgailauti, kad nualinai save gyvendamas blogame name ar per daugelį metų užkimšai savo arterijas, tai būtų vertikali kryptis, tačiau teks patirti savo veiksmų pasekmes ir imtis konkrečių priemonių joms pakeisti, nes stebuklingai jus atstatydamas, Dievas kiekvieną kartą turi pažeisti esminius veiksmo – atoveiksmio bei atsakomybės dvasinius ir fizinius dėsnius.

Atgailaudami vertikaliai mes nebeatsakingi Dievui dvasine prasme, nes nuteisėme save, tačiau fizinėje srityje pasekmės arba teismas vis tiek pasireišk. Perfrazuojant tai, ką Paulius pasakė 1 Kor 6:18, šis principas kur kas platesnis, nei pateiktas atskiras pavyzdys: kūno nuodėmės pasireiškia kūne. Tai reiškia, jog nuodėmės žemėje yra nuteisiamos, ir su jomis reikia susidoroti žemėje: kūnas, finansai, santykiai ir t.t.

Nors Dievas maloningas

Evangelijoje pagal Matą skaitome, ką Jėzus atsakys neišgelbėtiems žmonėms teismo metu, kalbėdamas apie save trečiuoju asmeniu, kaip Karalių: „Tada Jis prabilo ir į stovinčius kairėje: „Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri paruošta velniui ir jo angelams!“ (Mt 25:41).

Atkreipkite dėmesį, jog amžinoji ugnis pradžioje buvo paruošta velniui ir jo angelams, tačiau tenai eis ir žmonės. Tai buvo paruošta, nes dvasinės būtybės yra amžinos, taigi jos negali nustoti egzistuoti, o šėtonas, nei tie žmonės nenori Dievo Artumo.

Taigi atsakant į klausimus, iškeltus pradžioje, pragaras egzistuoja, nes, pirma, visa visata yra atsakinga už savo veiksmus, ir antra (kaip Dievas gali siųsti žmones į pragarą?): Dievas dėl savo didelio gailėstingumo paruošė žmonėms ir kritusiems angelams tai, ko jie nori – vietą, kurioje Jo nėra. Nėra meilės, ramybės, džiaugsmo – visa tai yra Dievo savybės. Jis visada paruošia kelią pasitraukti, ir tiems, kurie Jo nenori - tai būdas pasišalinti.

Kitą savaitę apžvelgsime meilę ir apribojimus, ar pragaro karalystė yra amžina, kokia ji yra, rangai, tvarka ir pan., taip pat, kas nutinka krikščionims, kurie iškreipia Dievo malonę į leidimą nuodėmiauti.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Kartą išgelbėtas? 3 dalis (Koks yra pragaras?)

John Fenn, 2011 m. birželio mėn. 4 d., www.supernaturalhousechurch.org

Ką jūs darytumėte?

Atsakysiu į šios serijos „Kartą išgelbėtas?“ klausimą, tačiau pirmiausiai turiu paruošti kelią tam, kad jūs pamąstytumėte, kuo tikite ir kodėl.

Viliuosi, jog duodu jums peno pamąstymui; daugelis tikinčiųjų yra tarsi seklūs upės – atrodo plačios, bet įbridus gylis tik iki kulšniukų. Reikėtų būti tokiems, kaip sakoma psalmėje ir vienoje šiais laikais populiarioje giesmėje „Gelmė šaukia gelmę“ (Ps 42:7 ir Margaret Becker giesmė „Gelmė šaukia gelmę“).

Pirmoje šios serijos dalyje mes išsiaiškinome, jog žmogaus dvasia privalo turėti Dievo gyvybę, kad įeitų į Dangaus karalystę. Praėjusią savaitę išnagrinėjome visatos priežasties/pasekmes ir veiksmo/atoveiksmio dėsnius, kurie kalba apie atsiskaitomybę.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Dabar norėčiau, kad pamirštumėte visas anksčiau girdėtas idėjas apie pragarą. Pamirškite šiurpulus kėlusį mokykloje skaitytą Dantės „Pragarą“, pamirškite, kaip mokykloje vienuolės mušdamos liniuote per pirštus, klausė: „Ar nori degti pragare?“. Tačiau labiau nei visa kita, pamirškite modernius nebiblinius žmonių, tvirtinančių, jog buvo paimti į pragarą ir matė žmones, patekusius ten, pavyzdžiui, už dešimties nemokėjimą, patyrimus.

Įsivaizduokite, kad sėdite Dievo vietoje prieš daugybę amžių, kai buvote tik jūs ir angelai. Tada 1/3 šitų angelų – 1/3 kūrinių – nusprendžia, kad jie tavęs nebenori. Ir pareiškia tai ne mandagiai, bet pradeda aršią kovą atmesdami tave ir visa, kas tu esi!

Tu esi meilė, todėl iki tol Dvasios sritis buvo kupina meilės ir jos savybių.

Ką tu darytum, jei 1/3 tavo kūrinių nuspręstų, jog nenori gyventi amžinos meilės, šviesos bei Dvasios vaisių: džiaugsmo, švelnumo, kantrybės, ištvermės, gerumo ir t.t., vietoje?

Ką tu dėl jų galėtum padaryti? Štai kodėl praėjusią savaitę užsiminiau, ką Jėzus pasakė Evangelijoje pagal Matą, kalbėdamas apie tą vietą, kuri dega amžina ugnimi ir yra paruošta „velniui ir jo angelams“ (Mt 25:41).

Ne sukurta, bet paruošta

Tėvas iš Savo gerumo visiems nenorintiems gyventi vietoje, kur yra meilė, džiaugsmas, taika, švelnumas ir t.t., paruošė vietą visatoje. Ne sukūrė, bet paruošė. Nes tokios vietos paruošimas yra ne kūrybos aktas, bet pasišalinimas iš kūrinių.

Jis pasišalino dėl Savo maloningumo iš vienos vietos dvasiniame pasaulyje, kad galėtų paruošti vietą tiems, kurie Jo nenori. Štai kas yra vadinama pragaru.

Jis ne tik pasišalino iš tos vietos, nes Jėzus vadina ją karalyste. Jis leido Liuciferiui, dabar vadinamam šėtonu, būti tokios vietos visatoje karaliumi. Jėzus paklausė: „Jeigu tad šėtonas išvarintų šėtoną, irgi būtų savyje susiskaldęs. Kaipgi tada galėtų išsilaikyti jo karalystė?“ (Mt 12:26).

Dabar klausiu jūsų; kokia turėtų būti tokia karalystė, kurioje nėra meilės, šviesos, džiaugsmo, taikos, švelnumo, gerumo ir jokių kitų Dievo savybių? Tai būtų tikras pragaras, tiesa?

Kiekvienas, šiandien gyvenantis žemėje, jau yra danguje arba pragare

Apie tai daugelis net nepagalvoja. Biblija nurodo, jog kiekvienas gyvasis yra Dievo arba šėtono karalystės pilietis. Jėzus fariziejams pasakė: „Jūsų tėvas velnias“ (Jn 8:44), ir štai koks kontrastas skaityti: „Dėkodami Tėvui, kuris padarė mus tinkamus paveldėti šventųjų dalį šviesoje, kuris **išlaisvino mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į Savo mylimojo Sūnaus karalystę**“ (Kol 1:12-13).

Savo kasdienybėje jūs pažįstate žmones, kurie yra pragare, tiesiog dabar yra pragaro piliečiai. Jūs pažįstate juos darbe, kasdien bendraujate. Jūsų šeimos nariai tiesiog dabar yra pragare, jūs pažįstate juos, skambinate jiems telefonu, rašote laiškus. Jie jau dabar yra pragaro piliečiai, lygiai taip pat, kaip kad jūs esate dangaus piliečiai. Šių dviejų karalysčių piliečiai kiekvieną dieną susitinka ir gyvena greta.

Technškai kalbant, jūs eisite į pragarą arba į dangų ne tuomet, kai numirsite. Jūs jau dabar esate Jėzaus karalystės pilietis, Jis yra jumyse, jūs esate viena su Juo. Išėiti iš kūno – reiškia būti su Viešpačiu.

Mes jau dabar esame amžinybėje. Aš prisimenu, ką Tėvas kalbėjo man, kai buvau paauglys. „Kūnas suteikia tau valdžią tol, kol jis gyvas žemėje. Bet kai tavo kūnas mirs, tavo dvasia ir siela savaime atsidurs toje karalystėje, kurios piliečiu tu esi“.

Kiekvienas gyvasis šiandien yra dangaus arba pragaro pilietis. Tai kodėl dabar žmonės nejaučia pragaro kankinimų? Leiskite paklausti: ar būdamas dangaus karalystės piliečiu tu dažnai jauti dangaus savybes? Ar tai nėra tik tada, kai bažnyčia susirenka šlovinti ir melstis? Taigi mes galime būti Jo artume bei patirti Jo Sūnaus karalystės kultūrą ir atmosferą. Ar negauname pastiprinimo iš dangaus, kovodami su gyvenimo sunkumais ir realybės, kurią žinome savo dvasia, patvirtinimo?

Žmonės, kurie jau dabar yra pragaro piliečiai, stengiasi atbukinti savo pojūčius, kad nepatirtų tos karalystės, kurioje gyvena, atmosferos. Alkoholis, narkotikai, seksas, daiktų pirkimas, pasinėrimas į

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

visuomeninius reikalus, jog nėra laiko stoti akistaton su savo dvasios būkle – visi tie dalykai yra skirti tam, kad užtemdytų realybę, jog jie jau DABAR yra tos karalystės piliečiai.

Mes artinamės prie Viešpaties ir ilgimės Jo Artumo, kaip kad Paulius rašė: „Ir ne tik jie, bet ir mes patys, turintys pirmuosius Dvasios vaisius, – ir mes dejuojame, kantriai laukdami įsūnijimo, mūsų kūno atpirkimo“ (Rom 8:23).

Juos traukia tie dalykai, kurie išderina, atbukina pojūčius ar kaip kitaip užima pojūčius veikla, padedančia pasprukti nuo fakto, jog jie yra karalystės, kurioje nėra Dievo, meilės, ramybės ir t.t., piliečiai. Mes artinamės prie Jo, nes Jo Karalystė yra meilė, džiaugsmas, ramybė ir dar daug daugiau!

Iš kur kyla ta ugnis?

Gal būt manote, jog pragaro ugnis kyla iš pikto Dievo: Dievas pyksta pirmiausiai dėl to, kad trečdalis angelų Jo nenori, ir dabar nemažai žmonių Jo nenori taip pat, todėl Jis pyksta – tiesa? Ar tik nebus pragaras ir ugnies ežeras Jo deganti rūstybė?

Galiausiai, ar mūsų Dievas nėra ryjanti ugnis? Taip, Jis yra, tačiau šios eilutės, laiške Hebrajams 12:27-29, kaip ir kitos eilutės, kuriose ugnis minima, kaip Dievo savybė, kalba apie išgryninimą, nes jokia tamsa negali egzistuoti Jo Artume. Pavyzdžiui, Žodis sako, kad ant pamato, kuris yra Jėzus Kristus mūsų gyvenime, mes statome iš medžio, šieno, šiaudų arba aukso, sidabro ir brangakmenių, ir, kai mes stovėsime prieš Jį, šienas, šiaudai ir medis sudegs (1 Kor 3:12-13).

Prisiminkime, ką Jonas Krikštytojas apie Jėzų pasakė: „Jis krikštys jus Šventąją Dvasia ir ugnimi“ (Mt 3:11). Prisimenu, jog 1970-taisiais kai kurie mano draugai suprato tai kaip antrą krikštą (krikštą ugnimi), taigi jie siekė patirti Jo ugnį, nesuvokdami, kad Šventoji Dvasia nuolatos, visą gyvenimą, atnaujina mūsų dvasią ir apvalo mus ugnimi, ir tai nėra vienkartinis patyrimas, kurio reikėtų ieškoti. (Nors tuomet Viešpats iš Savo gailėstingumo suteikė kai kuriems mano draugams „ugnies pojūtį“ – pamenu, jog tada mes buvome 17-mečiai).

Aš norėčiau aptarti kitą ugnies šaltinį: šėtoną. Biblijoje atrasime, jog ugnies įvaizdis vartojamas ir apibūdinant nepasotinamus troškimus. Laiškuose Korintiečiams Paulius kalbėjo apie degimą seksualine aistra (1 Kor 7:9), degimą silpnumu ir nuoskauda (2 Kor 11:29 – vertimas į lietuvių k. - apmaudu), Jėzus kalbėjo apie degimą geiduliu (Mt 5).

Todėl žmonės ir krite angalai dega, nes jų troškimai niekada nebus atsakyti, jie niekada nebus paguosti, niekada neišpildys savo amžino tikslo Dieve, niekada nepatirs meilės, džiaugsmo, ramybės – nes jie nenorėjo gyventi su meile, džiaugsmu, ramybe, paguoda ir panašiai.

Taigi žmonės, kurie gyvendami žemėje įvairiausiai būdais stengėsi numalšinti savo dvasinės būklės ir pilietybės skausmą, be abejo, pragare kenčia tą skausmą daug stipriau, tuo labiau, kad ten neįmanoma pabėgti nuo tos realybės, kurią jie pasirinko. Nėra jokios veiklos, kuria užpildytų savo gyvenimą, jokio gėrimo nuslopinti jausmams, nieko, kas padėtų užsimiršti, – tik jų pasirinktos pilietybės realybė.

Grįžkime atgal ir prisiminkime apie Liuciferį – jam nepavyko nuversti Dievą nuo Sosto – jis nepatenkino šito troškimo ir tebedega juo iki šiol. Taigi viskas jo karalystėje kyla iš to – niekada nepatenkinti troškimai ir tikslai – negebėjimas išsipildyti bet kokioje srityje.

Manau, jog būtent todėl Ezekielis, kalbėdamas apie Liuciferio kritimą (Ez 28:18), sako, kad Dievas pažadino ugnį (hebrajų kalba „leido“): „iš tavo vidaus Aš pažadinsiu ugnį, kuri sunaikins tave visų akivaizdoje“.

Palieku jums apsvarstyti TAI, kas yra tos pragaro liepsnos – degantys troškimai, kurie niekada nebus patenkinti, kylantys iš šėtono neišsipildžiusio troškimo nuversti Dievą nuo Sosto. Pragas yra vieta, kurią Dievas dėl savo mylinčio gerumo paruošė kaip alternatyvą dangui – Jis neverčia žmonių tapti piliečiais vietos, kurioje valdo meilė, džiaugsmas, ramybė... Galbūt kitas požiūris...

Ar tai bus amžinai?

Apie tai ateinančią savaitę, nes turiu baigti. Būkite palaiminti.

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kartą išgelbėtas? 4 dalis (Ar pragaras amžinas?)

John Fenn, 2011 m. birželio mėn. 11 d., www.supernaturalhousechurch.org

Iš praeitos savaitės

Praeitą savaitę aš baigiau svarstydamas, kad pragaras, mažiausiai jo dalis, dega, nes Dievas sako Ezekielio 28 skyriuje, kad iš šėtono kils ugnis, kuri jį ir sunaikins (visiškai užvaldys). Bet pragaro ugnis nėra tas pats, kaip ugnies ežero liepsnos, ką mes greitai pamatysime, taigi skaitykite...

Taigi koks yra pragaras ir kaip ilgai jis bus?

Mes turime vieną pavyzdį iš Jėzaus lūpų, kai Jis pasakoja apie žmogų pragare, ir apie tai, ką jis ten jaučia. Mes tai skaitome Lk16:19-31. Tai pasakojimas apie elgetą Lozorijų ir turtingą netikintį žmogų. Savo laiku abu žmonės mirė. Netikintis nuėjo į pragarą, o Lozorius nuėjo į „Abraomo prieglobstį“, kuris taipogi vadinamas „Rojumi“.

Žemėje buvo dvi atskiros vietos – pragaras ir rojus. Rojus - tai vieta, kur nueidavo mirę teisieji laukti, kol ant kryžiaus bus sumokėta už jų nuodėmes, ir Jėzus bus prikeltas iš numirusių, kad jų dvasios galėtų gauti Dievo gyvybę ir, kad jie galėtų patekti į dangų. Jėzus pasakė vyrui, kuris atgailavo ant kryžiaus: „Šiandien tu būsi su manimi Rojuje“, o Ef 4:9 sako: „Jėzus nusileido į žemesniausias žemės vietas“.

Kai Jėzus buvo prikeltas Jis užžengė į dangų atnešti Savo auką Tėvui ir nusivedė belaisvius - tai tie, kurie buvo laikomi Rojuje iki Jo prisikėlimo, ir paėmimo į dangų (Jn 20:17, Žyd 9:23-25).

Taigi dabar Rojus yra aukštai danguje. Paulius rašė 2 Kor 12:4, kad jis „buvo paimtas į Rojų“ į 3-čiąjį dangų (Judaizme 1-asis dangus - tai oras, 2-asis dangus - žvaigždės, 3-asis dangus – Dievo buvimo vieta).

Atgal prie temos

Taigi turtingas netikintis žmogus mato Abraomą ir Lozorijų Rojuje, (Lk 16:19-31) ir pradeda kalbėtis su jais. Pirmas dalykas, ką aš pastebėjau - nors jis yra ištroškęs ir jam karšta, jis nėra tokia skausme, kad negalėtų apsidairyti aplink, jis pradeda pokalbį ir tęsia normaliu balsu.

Aš žinau, kad kai kas gali pagalvoti, kad kęsdamas skausmą žmogus nieko negali daryti tik dejuoti, bet taip nebuvo.

Šitas žmogus turėjo pilną atmintį, prisiminė savo brolius ir jų gyvenimą, kalbėjo ir blaiviai mąstė. (Moterys gali prisiminti gimdymo skausmą, o vyrai – inkstų akmenis, kaip tada galima kalbėtis? Bet jis kalbėjo, tuo parodydamas, jog nėra tokia dideliame skausme, pavyzdžiui kaip gimdymo, ar inkstų akmenų sukeltame skausme ☺)

Aš aiškinau pagal Žodį, kad pragaras – tai vieta paruošta žmonėms, kurie nenori Dievo, kad jie galėtų egzistuoti be Jo. Tačiau kokia baisi karalystė tai turėtų būti - be meilės, džiaugsmo, ramybės - tai reiškia, kad ten vyrauja neapykanta, beviltiškumas, kančia ir jos karalius visas dega ta neapykanta!

Tačiau, kai netikintis atsidūrė pragare, jis nenorėjo ten būti. Jo problema buvo netikėjimas. Jis prašė Abraomo pasiųsti Lozorijų paliudyti 5 jo broliams, kad jie nepatektų į tą vietą. Abraomas jam pasakė, kad jie netikėjo Moze ir pranašais, todėl jie netikės net jeigu kas nors prisikels iš mirusiųjų. Čia yra dviguba reikšmė - kalbama ir apie Lozorijų, ir apie Jėzų.

Saugojimo vieta

Prisiminkime, kad Abraomo prieglobstis/Rojus buvo ta vieta, kur buvo laikomos sielos iki prisikėlimo, o ir taip pat pragaras. Apr 20:7-15 mums pasakyta, kad po 1000 metų Jėzaus valdymo, šėtonas bus paleistas ir išeis suvedžioti žmonių, tie suvedžioti žmonės pakils į karą prieš Jeruzalę ir bus nužudyti.

Šėtonas bus išlaisvintas todėl, kad prieš tai 1000 metų buvo laikas teisumui įtvirtinti žemėje. Tuo metu šėtonas buvo surištas. Tada gimę žmonės neturės galimybės savanoriškai pasišvęsti Dievui - kaip Adomui jiems turės būti suteikta galimybė pasirinkti Gyvenimą arba mirtį. Taigi šėtonas turės būti atrištas (skaityti Zacharijo 14 skyrių apie teisumo įtvirtinimą, kuomet Jėzus karaliaus žemėje).

Po to Apr 20:10 sako: „o jų suvedžiotojas velnias buvo įmestas į ugnies ir sieros ežerą, kur jau yra žvėris ir netikrasis pranašas. Jie bus kankinami dieną ir naktį per amžių amžius“.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Toliau pasakyta „...Jūra atidavė savo mirusiuosius, o mirtis ir pragaras atidavė savuosius. Ir kiekvienas buvo teisiamas pagal savo darbus. Mirtis ir pragaras buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis. Kas tik nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, buvo įmestas į ugnies ežerą“ (Apr 20:13-15)

Taigi pragaras nėra laikinas. Mums nedaug pasakyta apie tuos įvykius, aš tik pacitavau – ir lieka daug vietos diskusijai. Kai kurie tiki, jeigu žmonės bus nuteisti pagal tai, ką jie darė šioje žemėje - tai tik patys blogiausi pateks į ugnies ežerą kartu su Antikristu (10 eilutė).

Kai kurie mano, kad antroji mirtis - tai žmogaus numarinimas ir kad po jos žmonės nustoja egzistuoti. Mes nežinome daug dalykų, tačiau galime draugiškai apie tai padiskutuoti. Tik Paulius sako, vengti diskusijose nesantaikos ir ginčų. Todėl užuot gilinęsis į anksčiau paminėtus dalykus, aš palieku jus su pacituota eilute, ir toliau tęsiu temą: Ar gali žmogus prarasti išgelbėjimą?

Taigi draugai, tai bus kitos savaitės tema. Atsakymas į minėtą klausimą gali jus nustebinti!

Būkite palaiminti!
John Fenn

Kartą išgelbėtas? 5 dalis (Prarasti savo išgelbėjimą?)

John Fenn, 2011 m. birželio mėn. 18 d., www.supernaturalhousechurch.org

Ar gali tikintysis prarasti savo išgelbėjimą?

Trumpas atsakymas, skyrius ir eilutė, sako taip - krikščionis gali prarasti savo išgelbėjimą. Tačiau tuoj pat iškyla kiti klausimai, į kuriuos aš dabar atsakysiu:

- 1) Ar gali tikintysis prarasti išgelbėjimą apsispręsdamas tai padaryti?
- 2) Ar gali žmogus prarasti išgelbėjimą neigdamas, dėl gyvenimo stiliaus, klaidos, nesąmoningai, ar nusidėdamas?

Pradėsime nuo to, kas svarbiausia: mirtinos nuodėmės supratimas

Mato 12:31-32 Jėzus pasakė, kad visos nuodėmės gali būti atleistos, išskyrus piktžodžiavimą Šventajai Dvasiai. Kaip tai suprasti?

Šventoji Dvasia yra Vienintelė iš Dievo Trejybės asmenų šiandien tarnaujanti žemėje. Aš noriu pasakyti, kad Jėzus dabar žemėje netarnauja fiziškai, kaip Jis tai darė Evangelijose. Šiandien Jis veikia per Šventąją Dvasią.

Šventosios Dvasios veikimu įvyksta išgelbėjimas. Būtent Ji atgimdo mūsų dvasias. Todėl atmetimas Jėzaus, kaip Viešpaties yra piktžodžiavimas Šventajai Dvasiai (Jos atmetimas).

Pamąstykite dabar kitu būdu. Jėzus mirė dėl kiekvieno asmens, kuris tik kada gyveno ar dar gyvens, yra gyvas šiandien ir gyvens amžinai. Tarp visų tų bilijonų žmonių dėl kurių Jėzus numirė yra vienas asmuo, už kurį Jėzus nemirė - tai Jis pats.

Jis mirė dėl kitų, ne dėl Savęs. Jėzaus atmetimas nebuvo atpirktas ant kryžiaus, taigi atmesti Jį, reiškia atmesti Šventąją Dvasią (piktžodžiauti Jai).

Šventosios Dvasios vaidmuo, vedantis mus padaryti apsisprendimą dėl išgelbėjimo

Kiekvienas žmogus, kuris gimė iš aukšto, per Šventąją Dvasią gavo apreiškimą iš Tėvo, kad Jėzus yra Viešpats. Po to, kai Petras paskė: „Tu esi Kristus gyvojo Dievo Sūnus“, Jėzus atsakė, kad ne žmogaus samprotavimai jam tai apreiškė, bet „Tėvas, kuris yra danguje“ (Mt 16:17).

Apreiškimą arba „apšvietimą“ patyrė kiekvienas, kuris yra atgimęs iš aukšto. Ir tai įvyksta įvairiais būdais, bet gali būti apibendrinta, kad mes visi buvome paskatinti ištirti savo ketinimus dėl Jėzaus, kai turėjome apsispręsti, kad tikrai norime tikėti Jį ir Jam tarnauti.

Šio Šventosios Dvasios apšvietimo procso metu aš ir tu apsisprendėme tikėti Jėzumi. Jono 6:40 Jėzus pasakė: „kuris regi Sūnų (Šventosios Dvasios apšvietimas) ir tiki Jį (mūsų pasirinkimas), turėtų amžinąjį gyvenimą“. Visų pirma mes „matome“ veikiant Šventajai Dvasiai, tuomet pagal tai, ką mes „matome“ iš Jėzaus, mes nusprendžiame tikėti.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Tame pačiame skyriuje 45 eilutėje Jis tęsia „Ir visi bus mokomi Dievo“. Todėl, kas išgirdo ir pasimokė iš Tėvo (apreikšta tiesiog kaip Petru), ateina pas mane (mūsų sprendimas)“. (Jn 6:45, vertimas iš anglų kalbos)

Apšvietimas reiškia, kad Šventoji Dvasia „Jo šviesa apšvietė“ mums Jėzų, kad mes galėtume apsispręsti tikėti.

1) Ar gali tikintysis prarasti išgelbėjimą apsisprendamas tai padaryti?

Žyd 6:4-6 ir 10:29 apibūdina subrendimo lygį, kurį privalo būti pasiekęs žmogus, kad galėtų prarasti išgelbėjimą. Tai parodo, kad žmogus darydamas tokį apsisprendimą gerai supranta, ką daro.

„Kurie kartą jau buvo **apšviesti, paragavo dangiškos dovanos**, tapo **Šventosios Dvasios dalininkais, paragavo gerojo Dievo Žodžio** bei **ateinančio amžiaus jėgų** ir atpuolė, tu nebeįmanoma vėl grąžinti naujai atgailai...“

- a) Apšvietimas - jo metu jie gavo apreiškimą iš Tėvo: „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus“;
- b) paragavo dangiškos dovanos - patikėjo Jėzumi, kaip Viešpačiu;
- c) tapo Šventosios Dvasios dalininkais – krikštyti Šventąja Dvasia;
- d) paragavo gerojo Dievo Žodžio – čia pavartotas žodis „rhema“ - tai reiškia, kad Dievas kalba būtent tau. Šitas žmogus girdėdavo Dievą kalbant jam per Šventąją Dvasią ir Žodį;
- e) ateinančio amžiaus jėgų - jie tarnavo Šventosios Dvasios dovanose.

Žyd 10:29 tęsiama:

„Tik pagalvokite: kaip dar sunkesnės bausmės nusipelnys tas, **kuris sutrypė kojomis Dievo Sūnų, ne šventu palaikė Sandoros kraują**, kuriuo buvo pašventintas (atgimė iš aukšto), ir **įžeidė malonės Dvasią!**“

a) kuris sutrypė kojomis Dievo Sūnų - tai pirmojo amžiaus išsireiškimas, reiškiantis „išmesti šiukšles“. Jie išmesdavo druską, kuri prarasdavo savo šviežumą ant tako, kur vaikščiojo žmonės. Tas žmogus pasielgia su Jėzumi ir viskuo kas Jėzaus taip, kaip su šiukšlėmis, kurios išmetamos mindžioti žmonėms (žr.Mt 5:13).

b) Nešventu palaikė Sandoros kraują - nešventi dalykai turi būti atmetami ir jų bet kokia kaina reikia vengti. Tas atgimęs žmogus dabar laiko Jėzaus auką nešventa.

c) Įžeidė Malonės Dvasią – iki to momento subrendęs tikintysis, girdėdavo Dievą kalbant, tarnavo Šventosios Dvasios dovanose, nors dabar jis elgiasi su Jėzumi, kaip su purvu ir stengiasi išvengti Jo bet kokia kaina, bet Malonės Dvasia iki šio momento vis dar stengėsi jį sugrąžinti atgal. „Niekino“ (*gr. Enybrisas*, panaudotas tik šitoje vietoje) - reiškia „įžeisti“ (atmetant).

Tokios yra sąlygos, kurios išvardintos Naujajame Testamente, kai tikintysis suvokdamas, laisva valia, gali pasakyti Šventajai Dvasiai palikti jį ir atsiskirti nuo jo dvasios.

Aš pažinojau žmogų, kuris buvo pripažintas pranašas, pastorius, Biblijos mokyklos vadovas. Jis turėjo romaną, atsisakė atgailauti, greitai tapo alkoholiku. Jis atmetė visas pastangas jį vesti į atgailą. Jis prarado savo santuoką, šeimą ir išvyko iš valstijos.

Po kelių metų du vyrai, kuriuos aš pažinojau, buvę jo studentai, tuo pačiu metu nepriklausomai nuo vienas kito, man pasakė: „Aš meldavausi už jį kiekvieną dieną, bet vieną kartą Viešpats įsiterpė į maldą ir pasakė: „Nesimelsk už jį, jis padarė savo sprendimą“.

Emocijų protrūkis: „Jei tai reiškia būti krikščioniu, aš nenoriu juo būti“, netinka anksčiau minėtiems atvejams. Panašiai kaip mes vertiname mažų vaikų ir paauglių nesusivaldymą: „aš nekenčiu tavęs, mama, ...tėte“, taip ir Dievas vertina nesubrendusių žmonių poelgius.

Kai mes atgimstame, mes gimstame į šeimą. Tai santykiai. Kai mes nusidedame prieš mūsų Tėvą ar kitą šeimos narį, mes suardome draugystę. Kai mes atsiprašome Tėvo ir mūsų šeimos nario, mes atstatome bendravimą toje srityje.

Kai aš buvau vaikas aš sudaviau savo jaunesniam broliukui (Kas? Aš?) Aš buvau pasiūstas į savo kambarį. Mano mama neišmetė manęs iš šeimos. Bet aš suardžiau draugystę su savo broliu ir ja. Kai aš

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

atgailavau ir parodžiau tai, atsiprašydamas mamos ir brolio, mano draugystė buvo atstatyta, bet mano narystė šeimoje niekada nebuvo sustabdyta.

2) Ar gali žmogus prarasti išgelbėjimą, neigdamas, suklysdamas, nesąmoningai, nusidėdamas?

Jėzus pasakė grupei žmonių, kad – taip, jeigu jie nepasikeis, jų vardai bus ištrinti iš Gyvenimo knygos. Kas jie buvo ir kokiomis aplinkybėmis tai įvyko, mes pažiūrėsime sekančią savaitę, nes šiandien turiu baigti.

Būkite palaiminti!
John Fenn

Kartą išgelbėtas. 6 dalis (Išgelbėjimo praradimas dėl įsipareigojimų nevykdymo?)

John Fenn, 2011 m. birželio mėn. 25 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Ar gali žmogus prarasti išgelbėjimą per apsileidimą, dėl gyvenimo stiliaus, įsipareigojimų nevykdymo, nesąmoningai ar nuodėmiaudamas?

Šventoji Dvasia yra palyginama su aliejumi, kuris buvo naudojamas kaip kuras žibintams Mt 25:1-13. Visos dešimt mergelių pradžioje turėjo aliejaus žibintuose. Deganti liepsna ir šviesa yra mūsų gyvenimo paveikslas, degantis iš vidaus Šventąja Dvasia (aliejumi) Dievui. Mt 5:14-16 Jėzus pasakė, kad mes esame pasaulio šviesa ir ji neturi būti slepiama po gaubtu, bet turi šviesti žmonėms, kad jie galėtų matyti mūsų šviesą ir garbintų mūsų Tėvą. Mums teikiamas aliejus/Šventoji Dvasia, todėl mes degame/šviečiame, nes Jis yra mūsų viduje.

Ir tai mus gražina į palyginimą apie dešimt mergelių ir jų žibintus. Mt 25:1-13. **Pradžioje visos 10 turėjo aliejaus savo žibintuose**, tai reiškia kad jos turėjo Šventąją Dvasią, kai pradėjo. Kad būtų dar aiškiau; jos buvo atgimę iš Dvasios. Jos turėjo aliejaus savo žibintuose (Šventąją Dvasią savo viduje) ir ryškiai degė naktyje jaunikiui.

Leidimas šviesai užgesti (leidimas Šventajai Dvasiai pasitraukti)

Penkios iš jų nepasiėmė papildomo aliejaus ir jų lempos užgeso - tai paveikslas to, kad kol jos laukė, jų vaikščiojimas su Viešpačiu nutrūko. Aliejus simbolizuoja Šventąją Dvasią žmoguje ir mes matome, jog žmonės gali leisti, kad šis Dievo gyvenimas pasitrauktų ir jų „šviesa“ užgestu.

Praeitą savaitę mes aptarėme tuos, kurie aktyviai ir uoliai nusprendė atmesti Viešpatį, netgi laikydami Jėzų ir Jo auką nešventa kaip šiukšles, tol kol visiškai atmetė Malonės Dvasios pastangas juos sugrąžinti.

Tačiau 5 mergelės darė daug mažų sprendimų atmesdamos Viešpatį. Jos pakeitė jaunikį, kaip svarbiausią prioritetą savo gyvenime kitais dalykais. Jos matė kaip Šventosios Dvasios „degalai“ seko ir seko, bet nieko dėl to nedarė, kad atstatytų bendravimą su Juo. Galiausiai tie maži sprendimai atmesti Jį susikaupė ir jų šviesa užgeso - Šventoji Dvasia pasitraukė.

Jaunikis pasakė penkioms mergaitėms, kurios leido Šventajai Dvasiai/aliejui pasitraukti: „Aš nepažįstu jūsų“. Jėzus nemeluoja, kai Jis sako „Aš nepažįstu jūsų“ - **Jis nepažįsta jų**, o tai reiškia, kad jos nebuvo įleistos į Karalystės vestuvių puotą. „Taigi budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos, kurią Žmogaus Sūnus ateis“ (Mt 25:13).

Nurodymas budėti graikų žodis „gregoreo“, kuris reiškia: būti budriu kaip tas, kuris atsiskyres dėl tikslo. Lotyniškai šaknies žodis „Greg“ reiškia „banda“ arba atskirtas kaip banda. Tos penkios darė mažus sprendimus, kurie aktyviai pirmenybę suteikė kitiems dalykams, o ne jaunikiui. Dešimt mergelių turėjo pašaukimą ir atsakomybę apšviesti Jaunikiui kelią, bet prarado tikslo suvokimą. Jos daugiau nesirūpino, kad jas atpažintų buvus su Jaunikiu.

Vagis naktį?

Bažnyčiai Sarduose Apr 3:1-6 Jėzus sako:

„Todėl prisimink, kaip priėmėi ir išgirdai (Mane); laikykis to ir atgailauk! **JEIGU** nebudėsi, ateisiu kaip vagis naktį, ir nežinosi kurią valandą tave užklupsiu. Vis dėlto tu Sarduose turi keletą vardų, kurie

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ (2 Kor 1:24). 10
www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

nesutepė savo drabužių ir jie vaikščios su Manimi, apsirengę baltai, nes jie to verti. Nugalėtojas bus aprengtas baltais drabužiais, ir jo vardo neištrinsiu iš gyvenimo knygos. Aš išpažinsiu jo vardą savo Tėvo ir Jo angelų akivaizdoje“

Šiose eilutėse daug pasakyta. **Pirmą dalyką** mes čia matome, kad Jėzus duoda nurodymus „budėti“, taip pat kaip palyginime apie dešimt mergelių. Jis naudoja tą patį žodį, atskirtas kaip grupė/banda, budrus.

Antra, mes matome baltus rūbus, o tai yra teisumas. Apreiškimo 19:7-8: „Jo nuotaka pasiruošė. Jai buvo duota apsirengti spindinčia, tyra drobė, o ta drobė – tai šventųjų teisūs darbai“.

Taigi, kai Jėzus pasakė, kad kai kurie Sarduose sutepė savo rūbus, tai reiškia, kad jie nebuvo teisūs prieš Jį. Paulius panaudoja šią iliustraciją Ef 5:26-27, kur Jis sako, kad Kristus myli bažnyčią ir atidavė Save už ją: „kad ją pašventintų, **apvalydamas vandens nuplovimu ir Žodžiu**, kad pristatytų sau šlovingą bažnyčią, neturinčią dėmės nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą“.

Tai, kad jie išpurvino savo teisumo rūbus rodo, kad jie apleido nuplovimą vandeniui. Gal būt jie buvo Žodžio klausytojai, bet ne vykdytojai. Jokūbas sako (Jok 1:22), kad tokie - patys save apgaudinėja.

Šitie žmonės, kurie nustojo gyventi dėl Viešpaties, nustojo būti Žodžio vykdytojais, atpuolė ir pakliuvo į situaciją, kai jie žinojo Žodį, bet negyveno pagal jį. Kaip 5 mergelės jie padarė eilę mažų sprendimų, kurie leido Šventosios Dvasios „degalams“ išsekti, arba priartėjo prie išsekimo ribos.

Trečias dalykas, ką suprantame apie tikinčiuosius. Tiems Sarduose, kurie buvo pavojuje, kad jų vardai gali būti ištrinti iš Gyvenimo Knygos, Viešpats ateis kaip „vagus naktį“. Šią išsireiškimą Paulius panaudoja Tes 5:2-5:

„Jūs patys gerai žinote, kad Viešpaties diena užklups lyg vagis naktį. Kuomet **jie** kalbės: „Ramybė ir saugumas“, tada **juos** ir išstiks netikėtas žlugimas, tarytum gimdymo skausmai nėščiai moterį, ir **jie** niekur nepaspruks. **Bet jūs, broliai, nesate tamsoje, kad toji diena jus užkluptų lyg vagis naktį**. Juk jūs visi esate šviesos ir dienos vaikai. Mes nepriklausome nei nakčiai, nei tamsai“.

Tik pas tuos Jis ateis kaip vagis naktį, kurie nevaikščioja su Viešpačiu, o tamsybėje. Todėl mes žinome, kad kai Viešpats sako tikintiesiems Sarduose, kad jei jie neatgailaus, Jis ateis kaip vagis naktį, Jis kalba tikintiesiems, kurie ne tik nustojo būti Žodžio vykdytojais, bet pasitraukė nuo bendravimo su kitais ir apleido savo asmeninį vaikščiojimą su Viešpačiu. Savo gyvenimo stiliumi jie dabar yra dvasinėje tamsybėje, bet vis dar yra viltis, kad jie atgailaus.

Ketvirtas dalykas - Jėzus pasakė, kad gali ištrinti kai kuriuos vardus iš Gyvenimo Knygos. Ši knyga yra paminėta Apr 20:15: „Kas tik nebuvo rastas įrašytas Gyvenimo Knygoje (Gyvųjų Knyga), buvo įmestas į ugnies ežerą“. Jeigu jie atgailaus, Jis išpažins jų vardus prieš Tėvą ir Jo angelus“. Čia vėl - „budėjimas“, jei jie nori būti rasti uoliai atskirti dėl Jo, Jis pripažins tai prieš Tėvą.

Tas pats graikiškas žodis, kuris išverstas čia „**ištrinti**“ panaudotas Apr 7:17 ir 21:4 apibūdinti Dievą „**nušluostantį**“ tikinčiųjų ašaras.

Jis tai taip pat panaudota Apd 3:19 apibūdinti „**nuvalymą**“ arba „**ištrynimą**“ mūsų nuodėmių, kai mes esame išgelbėti, bet tik **kai jie to nori** - Jis gali nuvalyti/ištrinti jų nuodėmes, jei jie atgailauja, arba nuvalyti/ištrinti jų vardus iš Gyvenimo Knygos. Tai pasirinkimas.

Sarduose buvo dvi grupės tikinčiųjų: tie, kurie žinojo, ką sako Dvasia ir Dvasios laikus, nes jie vaikščiojo teisume – tai reiškia, kad jie vaikščiojo šviesoje, kurią jie turėjo - netobuli, bet stengdamiesi vaikščioti pagal tai, ką jie žinojo – taigi Viešpaties sugrįžimas jiems nebus kaip vagies naktį.

Kita grupė yra tie tikintieji, kurie nevykdo Žodžio ir neturi bendravimo su kitais ir su Dvasia, dėl to jie pakliūva į tamsą, ir tai reiškia, kad jie nesuvokia dvasinių dalykų ir dvasinio pavojaus.

Aš peržengiau šiam straipsniui skirtą limitą, todėl nepateiksiu apibendrinimo, tik pasidalinau skyriumi ir eilute. Sekančią savaitę - paskutinė šios serijos dalis - vestuvių puota ir netinkamai apsirengęs svečias, purvas, ir tikros gyvenimo istorijos apie malonę. Iki ...

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kartą išgelbėtas. 7 dalis (Purvas ir vestuvės)

John Fenn, 2011 m. liepos mėn. 2 d., www.supernaturalhousechurch.org

Praeitą savaitę aš pažadėjau purvą

Didelis medicinos centras specializuojasi natūraliuose gydymo metoduose ir traukia žmones iš viso regiono ir už jo ribų. Karšti šaltiniai gydo skaudančius sąnarius karštomis voniomis, ir vulkano įkaitintas purvas išteptas ant viso kūno padaro odą minkšta bei gydo odos ligas. Į mineralinių vandenų kurortą vyksta turtingi ir žymūs, kenčiantys atvyksta vaistų ir pagalbos.

Labiausiai pagarsėjusi buvo akių klinika. Žmonės turintys akių susirgimus atvykdavo iš visur, kad būtų gydomi vandens ir purvo tepalu, kuris nuvalydavo nešvarumus ir pašalindavo ligas, kad pacientas vėl galėtų gerai matyti.

Vanduo atitekėdavo vamzdžiais iš karštų šaltinių ir tekėdamas ilgą kelią šiek tiek atvėsdavo, bet vis dar buvo per karštas gerti, bet per vėsus, kad būtų naudojamas gaminti maistui. Taigi ištroškusiems ir gaminantiems maistą vanduo netikdavo, bet galėjo būti naudojamas sukelti vėmimui.

Tai buvo pirmo amžiaus Laodikėjos miestas. Šitai paaiškina, kodėl Jėzus panaudojo palyginimą: „kadangi tu esi drungnas, nei šaltas, nei karštas, aš išspjausiu (angliškai - išvemsiu) tave iš savo burnos“, ir: „pasitiek savo akis tepalu, kad galėtum matyti“ (Apr 3:14-22).

Turėkite galvoje, kad šitai Jėzus pasakė apaštalui Jonui maždaug 100 AD. Paulius ir Petras jau buvo kokie 35 metai kaip mirę. Tuo metu jau buvo užrašytas Naujasis Testamentas kartu su Jono raštais.

Gnosticizmas kėlė didelį pavojų teisingam ir subalansuotam tikėjimui. Gnosticizmas tikėjo nerūpestinga malone be atsiskaitomybės. Jie tikėjo, kad kūnas yra iš žemės, todėl laikinas, ir iš esmės yra blogas. Jie mokė, kad krikščionys gali gyventi taip, kaip jie nori ir kol jie tikės, jie bet koku atveju eis į dangų.

Jo radikalieji šalininkai tikėjo, kad Jėzus nebuvo iš tikrųjų prikeltas iš mirusių, bet tik dvasiškai. Todėl visi turi Kristų savyje ir tol, kol tu esi „dvasinis žmogus“, tu vis tiek eisi į dangų, nesvarbu, kaip tu gyvenai šioje žemėje.

Tačiau šitu metu Jėzus pasirodė Jonui ir pasakė, kad kai kurie Sarduose yra pavojuje, kad jų vardai gali būti ištrinti iš Gyvenimo (Gyvųjų) Knygos ir pasakė kai kuriems Laodikėjoje, kad ir jie yra pavojuje ir kad gali būti išspjauti (išvemti) iš Viešpaties burnos bei pažadėjo, kad jei jie atgailaus - sėdės su Jėzumi ir Tėvu danguje.

Kokia buvo Lodikėjos nuodėmė? „Tu gi sakai: 'Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko man nebereikia', – o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir nuogas. Aš tau patariu pirkti iš manęs išgryninto ugnyje aukso, kad pralobtum, baltus drabužius, kad apsirengtum ir nebūtų matoma tavo nuogumo gėda, ir tepalo pasitipti akims, kad praregėtum... Tuos, kuriuos myliu, Aš baru ir drausminu; būk tad uolus ir atgailauk!...“

Dvasine prasme jie buvo nuogi

Atkreipkite dėmesį, kad jie neturėjo baltų rūbų - jie nebuvo prieš Jį teisūs. Jie buvo taip susitelkę į save, kad manė, jog žino, ką reiškia būti tikinčiuoju. Bet jie nenorėjo priimti gyvenimo iššūkių. Jie buvo turtingi, turėjo daug turto ir manė, kad štai dėl to jie ir tapo krikščionimis. Tačiau jie buvo pavojuje, kad jų nuogumas bus atidengtas pasauliui.

Jie daugiau nebuvo teisūs prieš Viešpatį, ir buvo dvasiškai akli. Paulius pateikė pavyzdį apie auksą ištyrinamą ugnyje (1 Kor 3:1-11) - tai apie krikščionio charakterį, kuris auga panašėdamas į Kristų, atsikratydamas pavydo, priešiško, susiskaldymų ir kitų dalykų paminėtų Gal 5:17-25 ir Dvasia augina dvasios vaisių.

Tikintieji, kurie susitelkę į save ir materialų klestėjimą, Jėzui yra drungni ir jie yra atsidūrę pavojuje bei gali būti išvemti iš Viešpaties burnos, jei neatgailaus ir nesusitelks į tai, kas iš tiesų svarbu augant kaip asmeniui ir panašėjant į Kristų, kas plaukia iš troškimo sėdėti kartu su Jėzumi ir Tėvu karalystėje.

Mato 22:1-14 palyginimas kalba apie vestuvių puotą

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ (2 Kor 1:24). 12
www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Jūs prisimenate, kad daugelis buvo pakviesti, bet tik nedaugelis pašauktųjų atvyko į vestuvių puotą. Dauguma ignoravo pakvietimą. Taigi, Jaunikio Tėvas pakvietė visus, blogus ir gerus, kiekvienam davė vestuvių rūbą, kaip teismo simbolį. Bet ten buvo žmogus, kuris neturėjo savo vestuvių rūbo ir kai buvo apie tai paklaustas - „jis tylėjo“. Jis buvo išmestas į „tamsybes, kur buvo verksmas ir dantų griežimas“ (12-14 eilutės)

Atkreipkite dėmesį, žmogus tylėjo. Ps 107:2 ir Rom 10:9-10 pasakyta: **„Taip tesako Viešpaties išrinktieji, kuriuos Jis išpirko iš priešų rankų“**, tai yra: **lūpų išpažinimu įgyjamas išgelbėjimas**. Šis žmogus tylėjo, tai reiškia, jis nebuvo išgelbėtas. Jis buvo pakviestas ir jis galvojo, kad galės įslinkti be teismo, kurio Tėvas ir Sūnus reikalauja, kaip būtino rūbo vestuvių puotai.

Jis buvo pakviestas, bet nebuvo teisus savo paties sprendimu. Jis atsakė į pakvietimą ir bandė ateiti į vestuvių puotą savo paties pastangomis, jis nebuvo aprengtas baltu vestuvių rūbu.

Per pastarąsias 7 savaites aš nagrinėjau klausimą: „Vieną kart išgelbėtas, visam laikui išgelbėtas?“, matydami kaip visi kūriniai yra atsakingi už savo veiksmus, pradedant Liuciferiu, kuris pradėjo karą danguje ir buvo palaikytas atsakingu, baigiant fizine visata, kur kiekvienas veiksmas turi lygiavertį atoveiksmį, ir žmonėmis, kurie pjauna tai, ką sėja, iki kiekvieno asmens, kuris turės stovėti prieš Viešpatį ir duoti ataskaitą už savo gyvenimą.

Aš aiškinu apie subrendusio krikščionio sprendimą, kai jis nusprendžia atmeti Viešpatį, kuris kartą juos išgelbėjo. Pastarąsias dvi savaites rašiau apie mažus sprendimus, kuriuos daro žmogus ir kurie veda prie Viešpaties atmetimo.

Pabaigoje, kiekvieno žmogaus vaikščiojimas su Viešpačiu bus įvertintas tarp jo ir Jėzaus. Tik jie žino kur jie stovi. Bet teisinga ir tinkama, kai mes teisiame žmogų pagal jo gyvenimo vaisius, mes negalime teisti, kur jo širdis yra su Viešpačiu. Atrodo, kad mes gyvename amžiuje panašiam į Laodikėjos ir Sardų. Kai kurių tikinčiųjų „vaisius“ yra jų susitelkimas į save pačius ir materialius dalykus, nes jie galvoja, kad tai iš Dievo, kai Jėzui jie yra neteisūs, akli ir apgailėtini.

Atrodo, kad kai kurie yra kaip Sardai, apie kuriuos aš rašiau praeitą savaitę. Dvasiškai miega, Dievo dalykai ir galbūt net pats Jėzus, ištiks juos kaip vagis naktį. Aš praeitą savaitę nesidalinau apie Sardų istoriją. Pavojaus metu gyventojai bėgdavo į miestą kalnuose. Ten buvo tik siauras takelis vedantis aukštyn, kurio nebuvo galim pamatyti iš apačios. Todėl miestas tik du kartus istorijos eigoje buvo užgrobtas.

Abu kartus gyventojai kietai miegojo, priešas surado slaptą takelį, stebėdami, kaip kažkas išmetė šiukšles, kitą kartą - kaip karys pametė šalną ir nusileido žemyn jo ieškoti. Abu kartus tai buvo pastebėta priešų armijos sargybinių. Bet gyventojai niekada daugiau nesijautė saugūs ir apsaugoti ir tai todėl, kad jie užmigo savo išdidume ir arogancijoje.

Įdomu, kad nors mus ir brolius bei seses Sarduose ir Laodikėjoje skiria šimtmečiai, bet yra panašių į juos savo dvasine būkle žmonių ir mūsų laikais, kurie užmigo Šviesoje, susitelkę į materialius dalykus. Jėzus yra toks pats vakar, šiandien ir visada, todėl akivaizdu, kad kažkurie tikriausiai yra tokia pat pavojuje prarasti savo išgelbėjimą. Bet tai jų istorija ir tik Jėzus ir jie žino atsakymą.

Sekančią savaitę, mintys apie piktnaudžiavimą malone, ir dalykai susiję su tuo, ką Jėzus pasakė Laodikiečiams, kad jų nuogumo gėda greitai bus atidengta. Ką tai reiškia?

Būkite palaiminti!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.orgs

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com